

**EL MÀXIM RESPONSABLE
POPULAR ORDENA
MANTENIR LA CAMPANYA
CONTRA LA
NORMALITZACIÓ**
("Avui", 1-3)

I finalment, tanquem aquesta crònica per ara, amb una altra manifestació de la voluntat tranquil·litzadora (que pot resultar i resulta desmobilitzadora i inspiradora d'una falsa confiança) amb la notícia de la sentència sobre el recurs dels pares contra la immersió (els que van protagonitzar l'aldarull dies abans durant la vista oral):

A la portada del diari "Avui" del 2 de març podem llegir:

**EL TRIBUNAL SUPERIOR
DE CATALUNYA RATIFICA
EL MODEL EDUCATIU
DEL CATALÀ**

**DISCREPA DE TOTS ELS
ARGUMENTS QUE HA
DONAT EL SUPREM**

I a l'interior, tota una pàgina dedicada al fet:

**EL TRIBUNAL SUPERIOR
DE CATALUNYA SENTENCIA
A FAVOR DE LA
CONSTITUCIONALITAT DE
LA LLEI DEL CATALÀ**

El diari informa també que, fins al moment, el departament d'Ensenyament només ha rebut 44 peticions d'atenció individual en castellà en tot Catalunya.

El diari anunciava que Gómez Rovira estudiava retirar el recurs contra la llei de Normalització, però finalment, no va ser així. Gómez Rovira va parlar clar (i no català, és clar): "Un es queda

parat en comprovar que el TSJC es pronuncia sobre la constitucionalitat de la llei de Normalització" i considera que "només és una consideració cap a la galeria, perquè l'única i última paraula sobre el tema el té el Constitucional". ("Avui", 2-3)

Per acabar, una cirereta: a la vista de com sembla que van les coses, Vidal-Quadras proposa una solució salomònica:

**EL PP ESTUDIA DEMANAR
AL PARLAMENT QUE
REDUEIXI EL CATALÀ A LA
MEITAT D'ASSIGNATURES**

**VIDAL-QUADRAS VOL QUE
EL 50% DE L'ENSENYAMENT
ES FACI EN CASTELLÀ**

Poc èxit va tenir la proposta:

**REBUIG MASSIU A LA
PROPOSTA DE VIDAL-
QUADRAS DE REDUIR EN
UN 50% L'ENSENYAMENT
EN CATALÀ**

Totes les forces polítiques del Parlament (naturalment amb l'excepció del PP) es van manifestar en contra de la proposta que el diputat d'IC Roc Fuentes va qualificar de "provocació gravíssima del PP", de ser "un acte irresponsable" i de tenir per objectiu una "rendibilitat electoral fora de Catalunya".

Les espases continuen enlaire.

LES TRES OPCIÓNS DE LA NORMALITZACIÓ

• *Maria Lluïsa Pazos*

Heus ací unes paraules de moda: normalització lingüística. Unes paraules molt repetides en aquest país i que, d'un temps ençà, sovintegen àdhuc en diaris estrangers. Un concepte sobre el qual sembla que s'hagi dit gairebé tot; a l'entorn del qual sembla que s'hagin constituït tota mena de consorcis, consells, gabinets, departaments...; al qual sembla que hom ha dedicat lleis, recursos, avantprojectes... Però, de fet, les paraules "normalització lingüística" aplicades a la llengua catalana responen a un concepte boirós i confusonari que ningú no sap ben bé què vol dir perquè no sabem quin objectiu té. Ens volem convèncer, de fet, que defensem un projecte que no té projecte, un camí que no va enlloc.

És evident que la situació actual del català és anòmla, i és aquest punt precisament l'única cosa certa en un joc de tòpics i confusions, de tabús i imposicions, de pactes i victimismes, que pot fer-nos creure que "no moure'ns" equival a anar cap a algun lloc d'una manera més segura.

Heus ací, doncs, que el fet de vendre'ns la normalització com a panacea sense dir-nos què volem aconseguir és com obligar-nos a pujar a un autobús que no sabem on va. Per això haurem de maldar per deduir, d'una manera esquemàtica, les tres opcions que hom pot considerar possibles, les tres maneres

d'entendre aquest projecte de normalització que ningú no ens explica.

Opció A

Podem definir-la com l'opció de "simplement Espanya". Segons aquesta opció, molt minoritària però que darrerament ha guanyat bel.ligerància i fins i tot prestigi, el català no és sinó la llengua d'una regió d'Espanya a la qual la benvolença de la Constitució permet d'ésser un dret i no pas un deure, perquè aquest sembla que "repugna als drets humans", sempre favorables als vencedors.

La versió pràctica d'aquesta opció ha tingut sempre un gran auge a Catalunya; i la prova n'és la quantitat de gent que viu aquí sense cap necessitat de conèixer el català. Cal que ens adonem dels punts següents: a) no viuen pas en "ghetos", sinó molt ben col.locats; b) allò que ens ha d'escandalitzar no és pas que aquestes persones visquin en espanyol a Catalunya, sinó que encara ho puguin fer.

La versió teòrica d'aquesta opció parla de "bilingüisme" quan en realitat vol imposar la "diglòssia" permanent, tot apel.lant a la Constitució i als drets humans.

L'objectiu d'aquesta opció és molt clar, per bé que tot just el mig expressin: mantenir el català en un estat embrionari i amb una qualitat de vida vegetativa per tal que no aconseguixi d'ésser res més que una pseudo-llengua regional apta per a usos domèstics i familiars, perquè la llengua del "deure" és l'espanyol, la llengua de la "nació". I així, de mica en mica,

aquesta llengua no-necessària podrà ésser impunement substituïda.

Opció B

És l'opció dominant a hores d'ara. L'opció del peix que es mossega la cua, la del cercle tancat, la de l'agonia lenta, la de la anormalitat assumida. Aquells qui la practiquen i la difonen - els normalitzadors actuals - pateixen la síndrome del realisme irreal; pretenen catalanitzar sense desespanyolitzar. Aquests pretesos "normalitzadors" s'encarreguen d'assegurar teòricament i pràctica que l'espanyol és ben protegit i que la cooficialitat és una situació privilegiada. És, de fet, l'opció de l'autoengany que es justifica en nom de la convivència, sense pensar que no hi ha convivència sense justícia, que no hi ha convivència sense llibertat. I hom no pot parlar ni de justícia ni de llibertat alhora que sotmet la pròpia llengua a un tracte desigualitari.

Aquesta opció viu "aliocentrada", centrada a Madrid, i no pas "autocentrada", centrada a Catalunya, atès que accepta que els catalans mai no puguin decidir l'ús i el futur del català. La situació dels últims mesos és prou útil per a assabentar-nos del que cal esperar d'una opció que parteix d'una alienació: no voler canviar la realitat actual, ans bé mantenir-la obligant-nos a acceptar com a normal i inamovible allò que és anormal i que, per tant, hauria d'ésser transitori.

L'acció falsament normalitzadora d'una opció que no té objectiu -el cercle tancat no fa camí-

no es pot dedicar sinó a tapar esclertes, a prometre quotes màximes del 50 per cent, a romandre en una situació d'equilibri desequilibrat mitjançant la qual mai no aconseguirem que el català esdevingui la llengua nacional del seu propi territori.

Altrament aquesta opció ha contribuït a desmobilitzar tothom, a trencar el consens social. És ben fàcil de comprovar que la gran majoria d'intel.lectuals catalans ha renunciat a canviar la realitat. L'intel.lectual ha deixat d'ésser un revulsiu social per a esdevenir un buròcrata benpensant al servei de l'Ordre Establert, del Seny Comú, del Poder del Més Fort, en definitiva. I l'acceptació pessimista de la realitat i la fossilització ideològica han fet néixer el mite de l'asèpsia, la disfressa que amaga la mala consciència d'aquells qui la pròpia conveniència ha fet renunciar al compromís i a la militància.

No podem negar que, malgrat els problemes que continuen i continuaran amenaçant aquest àmbit, la immersió lingüística a l'escola ha estat un triomf; però altrament el camí de la immersió social ha estat un fracàs rotund, i no cal sinó observar altres àmbits d'ús com el cinema, el vídeo, els mitjans de comunicació, l'etiquetatge... on la presència del català no arriba tan sols a la categoria del símbol. Aquest desequilibri entre escola i societat pot esdevenir una greu amenaça per a la nostra llengua; la de l'assignaturització. Per aquest camí el coneixement del català anirà inversament proporcional

al seu ús social perquè no pot esdevenir normal una llengua que no és necessària.

És evident, doncs, que aquesta opció també avança cap a la substitució, però bé que ho fa més a poc a poc. D'altra banda, el desencís generalitzat, la manca de consciència lingüística nacional i la no recuperació d'àmbits d'ús, entre d'altres factors, entretanquen el procés d'estandardització, per la qual cosa el català es troba amenaçat també per la via de la interferència i de la dissolució en la llengua dominant —l'espanyol—, elevada a la categoria d'única llengua obligatòria. Si el català continua exercint tot just una funció social emblemàtica, si no exerceix la funció de llengua instrumental, acabarà desintegrada en subestàndards regionals, incapaç d'assumir les funcions pròpies d'una llengua nacional.

Recordem que la formació de les llengües que avui considerem nacionals s'ha basat en quatre punts essencials: a) Percepció d'una llengua diferenciada de les altres; b) Poder polític autocentrat; c) Concepte territorial de nació; i d) Codificació. És evident que la normalització —o la manca de normalització— que practica l'opció que tractem col·labora eficaçment a invertir aquest procés i, per tant, es converteix en un camí segur cap a l'anorreament del català, o si més no, cap a la seva agonia.

Opció C

Qualsevol procés de normalització ha de tenir un objectiu clar, ha d'ésser un camí efectiu cap a algun lloc. I l'únic objectiu que pot definir un procés de norma-

lització és la normalitat. Així, doncs, no hi pot haver sinó una opció efectiva: fer del català una llengua tan necessària per a viure a qualsevol lloc dels Països Catalans com ho és el francès per a viure a París o l'espanyol per a viure a Madrid. Serem un poble normal lingüísticament quan la presència de l'espanyol ens afectarà tant —o tan poc— com ens pot afectar ara la presència del suec, del xinès o de qualsevol llengua que hem d'estimar i respectar com a patrimoni cultural, però no pas témer com a amenaça política. No ens enganyem. No hi ha sinó un camí real per a fer avançar el català: fer retrocedir l'espanyol. I qualsevol intent de normalització del català que no passi per aquest camí és un frau. Tant com ens obsedeixin quotes, bilingüismes i pactes continuarem aliocentrats, còmplices d'una realitat negativa i perjudicadora per al català, immersos en una normalització irreal.

Hem d'acceptar el compromís històric de canviar la realitat, de corregir una injustícia i d'anar més enllà del culte al fracàs. I per tal de fer-ho possible hem de començar per saber què volem i exigir-ho individualment i col·lectivament. Cal que visquem la tensió entre el que és i el que ha d'ésser sense confusions.

Al cap i a la fi la subordinació assumida és una agressió contra els drets d'un poble que té el deure d'exigir la pròpia llengua en el propi territori. És clar que el primer pas per a ésser lingüísticament normals és creure'ns-ho nosaltres.

El PP i en PP

• A.A. Solé

Sembla al primer cop d'ull que les dues sigles del títol vulguin dir el mateix, però en realitat no és així. Encara que, com podrem comprovar al llarg d'aquestes ratlles, en el fons, el que cerquen l'una i l'altre siguin finalitats molt semblants. Ens explicarem.

Les primeres "PP" corresponen a un partit polític que últimament s'ha destacat per la seva anti-catalanitat. Les seves declaracions, millor dit, les declaracions dels seus dirigents catalans (?) als diferents mitjans de comunicació han estat contra la llengua catalana i l'ensenyament en català. Un mitjà de comunicació escrit els ha fet costat. Un diari de Madrid l'ajuda a difondre les seves dèries en el sentit que la llengua catalana no sigui acceptada a Catalunya.

Els catalans de bona fe —crec que n'hi ha molts de massa bona fe— es fan un garbuix mental. Uns els diuen que són anti-constitucionals, uns altres que la seva llei de normalització lingüística atempta contra els drets humans. Però també n'hi ha que els diuen que la mateixa Constitució atempta contra els drets dels catalans en el seu article 3.1, que diferencia els ciutadans de l'Estat Espanyol en dues classes: els de primera categoria que només parlen castellà i uns altres de segona classe que parlen castellà i a més català, o basc, o gallec. Però no ens apartem dels nostres primers propòsits i continuem amb el que dèiem al començament.

Hem dit a qui pertanyien les primeres sigles "PP" i també